

A man in a dark tuxedo with a red bow tie is embracing a woman from behind. The woman is wearing a red halter-neck dress and a red blindfold. Her eyes are closed, and she has a serene expression. The background is a dark, textured wall.

NEVINNOST

Nejsem ani zdaleka takový...

SE ZAVÁZANÝMA

... jak se o mně povídá.

OČIMA

Best
Seller
amazon.com

ALESSANDRA TORRE

**NEVINNOST
SE ZAVÁZANÝMA OČIMA**

**KNIHY ALESSANDRY TORRE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Černé lži
Hříchy Hollywoodu
Ghostwriter
Smlouva na lásku
Zatracená svatozář
Nevinnost se zavázanýma očima

Připravujeme

Pod maskou nevinnosti
Konec nevinnosti

NEVINNOST SE ZAVÁZANÝMA OČIMA

ALESSANDRA TORRE

Přeložila Hana Lányšová



MYSTERY PRESS

2022

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Alessandra Torre, 2012 / 2014

Translation © Hana Láryšová, 2022

Cover © Jan Matoška, 2022

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2022

ISBN 978-80-7588-367-4 (pdf)

PROLOG

Klečela jsem na podlaze na polštáři. Se zavázanýma očima jsem napjatě poslouchala a čekala na náznak toho, co se bude dít. Odpovědí mi však bylo jen hučení hotelové klimatizace. Ubíhaly vteřiny, pak minuty. Konečně jsem uslyšela, jak se otevřely a zavřely dveře. Potom kroky tlumené kobercem. Přítomnost muže za sebou jsem spíš cítila, než abych ho slyšela. Obešel mě. Stál tak blízko. Mírně jsem se zaklonila. Tichou místností se ozval zvuk rozepínajícího se poklopce.

1. KAPITOLA

O čtyři měsíce dříve

Zasnoubení jsem se rozhodla zrušit ve středu ve 2:20 ráno. Byla jsem tak opilá, že jsem nedokázala jít rovně, ale ještě ne tolik, aby se mi pletl jazyk. Člověk by neměl činit rozhodnutí, která mu ovlivní celý život, v opilosti, ale alkohol mi konečně strhl závoj z očí a pravda, jíž jsem se poslední dva roky vyhýbala, mi vyskočila přímo před nose, mávala na mě a hulákala.

Luke nebyl ten pravý.

Seznámili jsme se ve druháku na vysoké. Tou dobou jsem byla citově zranitelná, protože mě právě poslala k vodě moje první „láska na celý život“ – dva týdny poté, co jsem tomu kretěnovi věnovala svoje panenství. Zdrhl se sedmnáctiletou blondátou kalifornskou princeznou s růžově nalakovanými nehty na nohou. Luke byl jiný – tichý, hloubavý, citlivý a zdálo se, že je ze mě k smrti vyděšený. Byla jsem temperamentní, krásná a odhodlaná přenést se přes rozchod vysokoškolskou cestou – zpíjet se na pařbách do němoty. Lovila jsem Luka jako lvice bezbranné antilopí mládě. Ze všeho nejvíc jsem se soustředila na to, aby se do mě úplně a beznadějně zamiloval – což se mi podařilo, postavil si mě na piedestal a plnil každý můj rozmar.

Po šesti měsících jsem si vymohla žádost o ruku a on mi ochotně – mám ten dojem – vyhověl a začali jsme plánovat společný život. Moje představy lehce kazil fakt, že Luke byl snílek

s vysokými cíli, které ovšem nikdy nedotáhl do konce. Rád se mnou trávil čas, ale víc jaksi nic. Pracoval na stavbě – ne jako vedoucí, jak jsem si původně myslela, nýbrž jako dělník. A já postupně přebírala spíš otravnou roli mámy. Netrvalo dlouho a moje podvědomí do mě začalo rýpat špičatou holí. Nepříjemné štouchance jsem usilovně ignorovala celých dvanáct měsíců, pak mi došla trpělivost.

Člověka během rozchodu napadají strašně divné věci. Seděla jsem na posteli vedle Luka a uvažovala, proč jsem si nikdy do ložnice nepořídila křesílko. Měla jsem tu stůl a klasický noční stolek, ale žádné křesílko. Křesílko by mi věci dost usnadnilo. Sedět s Lukem na posteli bylo příliš intimní – jeho bolest příliš blízká – a věděla jsem, že budu muset bojovat sama se sebou, abych se k němu nenatáhla a nezačala ho utěšovat.

Postavila jsem se, přičemž jsem lehce zakolísala, a otočila se k němu. Zhluboka jsem se nadechla a sdělila mu špatnou zprávu. Můj dramatický rozchodový proslov poněkud narušoval fakt, že jsme oba pili, ale snažila jsem se být co nejsoucinnější, mluvit srozumitelně a pevně. Minimálně dva cíle jsem splnila.

Ukázalo se, že Luke má v sobě krapet stalkera. Zatímco během našeho společného života jsem ho musela neustále popohánět, postrkovat a nutit k mytí, šetření i práci, k pokusům přesvědčit mě, abych se k němu vrátila, žádné povzbuzení nepotřeboval. Při zpětném pohledu jsem si uvědomila, že jsem se na začátku asi ani nemusela tolik snažit, aby se do mě zamiloval. Možná jsem to dokonce trochu přepískla.

Dva týdny jsem se musela vyhýbat domovu, práci a vůbec všem místům, kde jsem se poslední dva roky obvykle pohybovala, až jsem se nakonec rozhodla opustit ten pitomý byt a ještě pitomější zaměstnání a začít od začátku. Právě včas. Odstartovala sezona koncipientů.

2. KAPITOLA

Moje stáž v advokátní firmě Clarke, De Luca & Broward začala v pondělí v osm ráno. Seděla jsem v kanceláři oddělení lidských zdrojů s dalšími osmi koncipienty a čekala. Po dobu jednoho semestru tady budeme mít praxi, což v podstatě znamenalo, že pro příštích deset týdnů se každý z nás stane „holkou pro všechno“ právníkovi, kterému nás přidělí.

Slyšela jsem různé historky. Liz Renfieldová, jedna z mladších partnerů, jednou přinutila svoji koncipientku, aby za ni zaskočila při kontrole na gynekologii. Ta si musela hupsnout na studenou kozu a podstoupit vyšetření, jen aby Renfieldová mohla učinit místopřísežné prohlášení a zároveň poklidně pokračovat v zobání antikoncepce. Nejlepší byl podle všeho Hugo Clarke. Byl známý tím, že si svoje koncipienty bral pod ochranná křídla a po promoci měli placenou pozici víceméně jistou. Brad De Luca nenechal žádnou sukni na pokoji, Robert Handler byl opilec a Kent Broward koncipienty pohřbíval zaživa pod hromadou práce. Bylo tu ještě pár dalších právníků, ty jsem ale zatím neznala.

„Slečna Campellová,“ vyštěkla recepční a mávla rukou, abych k ní přišla. Postavila jsem se, uhladila si sukni a vykročila vpřed. Byla jsem nervózní, ale snažila jsem se působit klidně a vyrovnaně. Zastavila jsem se před ní a čekala. „Budete asistovat panu Kentu Browardovi,“ prohlásila. „Až se zaškolíte, hlase se u něho v kanceláři ve čtvrtém patře.“ Propustila mě tím, že se vrátila k hromadě formulářů a zavolala si další oběť, Jennifer Hutchinsonovou.

Otočila jsem se a pomalu se vracela na svoje místo. Cestou jsem se minula s Jennifer. Nervózně se na mě usmála a já jí úsměv oplatila.

Posadila jsem se a vydechla. Ani jsem nevěděla, že zadržuju dech. Takže Kent Broward. Mohla jsem dopadnout hůř. Broward sice pracoval dlouho do noci a od svých koncipientů očekával to samé, ale aspoň se mi dostane kvalitního výcviku. Jestli udělám na Browarda dojem, neměla bych mít problém dostat dobré doporučení na školu. Říkalo se, že je Broward přísný, ale ne nerozumný, a fér. V pozadí jsem slyšela, koho přidělují Jennifer. Dostala Liz Renfieldovou. Smůla.

Zaškolení probíhalo pomalu. Zdlouhavý, monotónní sled dotazníků a formulářů střídala informační videa o rovných příležitostech a sexuálním obtěžování na pracovišti. Do prázdné konferenční místnosti nám přinesli oběd – studené krutí sendviče a chipsy. Žvýkala jsem a naslouchala jalovému klábosení. Konverzace se točila kolem drinků po práci a toho, kam chce kdo jít.

„*Hops Grill*. Co na to říkáš, Julie?“ Trevor, vychrtlý zrzek, se ke mně naklonil, jako by se mě zeptal on.

Neutrálně jsem pokrčila rameny. „*Hops* ujde, ale nevím, jestli mě Broward pustí včas,“ odpověděla jsem. Nečekala jsem, že příštích deset týdnů stihnu jakýkoli bar otevřený. Dokud mi neskončí stáž, mohla jsem si docela dobře škrtnout kompletní společenský život. Tečka.

„Dneska tě určitě pustí brzo. Přece jen je tvůj první den.“ Todd Appleton – hezký, atletický typ – mi posílal přes stůl pozitivní pohledy.

Usmála jsem se na něj a snažila se nezárat na jeho dokonalé rty. Hmm... tenhle výhled mi rozhodně pomůže překonat následující měsíce. „Možná. Koho máš ty?“

„De Lucu,“ odpověděl žoviálně. „Mělo by to být v pohodě. Ten chlap očividně víc paří, než pracuje.“

Pohlédla jsem na Jennifer. Zuřivě tūkala do telefonu, pravděpodobně popisovala svému příteli, jaký má den. „Jennifer, půjdeš taky na drink?“ Zvedla hlavu, přikývla a vrátila se k psaní zprávy.

Do místnosti nakráčela Jane, recepční z oddělení lidských zdrojů, droboučká bělovlasá žena, která by působila mateřsky nebýt pronikavého pohledu a hrubého kuřáckého hlasu. „Dobře, koncipienti, pojdte se mnou!“ přikázala a tleskla. „Vezměte si s sebou všechny věci a jděte se nahlásit ke svým advokátům!“ S dalším zatleskáním nás začala vyhánět. Todd se ke mně cestou na chodbu připojil a přidržel mi dveře, zlehka mi přitiskl ruku na bedra a provedl mě ven. Zamířila jsem ke schodům a v duchu se připravovala na čtvrté patro a Browarda.

Kent Broward byl čtyřicátník, vysoký a plešatý – s oholenou hlavou, čímž chtěl jistě zakrýt ustupující linii vlasů. Vypadal, že každé ráno běhá, byl štíhlý a ve formě. Když jsem vešla, měl na sobě sako a seděl za stolem. Postavil se, obešel stůl a napřáhl ke mně ruku. „Julie.“ Zářivě se na mě usmál a potřásli jsme si pravicemi. „Rád vás poznávám.“

Líbil se mi. Vypadal inteligentně, přátelsky a důvěryhodně. Navíc se zdálo, že má vynikající vkus na koncipienty. Rozhlédl se, sebral svazek klíčů a hromadu složek. „Pojďte se mnou. Ukážu vám vaši kancelář a zapracujeme vás.“

O čtyři hodiny později jsem přestala tukat do počítače a opřela se. Protáhla jsem si paže i nohy a zakroužila krkem. Rozhlédla jsem se okolo a poprvé si skutečně uvědomila prostor kolem sebe. Byla to hezká kancelář, hezcí, než jsem jako koncipientka čekala. Stěny obložené tmavým dřevem, přepychový koberec, bytelný nábytek – na zařízení byla znát mužská ruka, z místnosti

přímo sálala atmosféra baru zahaleného doutníkovým dýmem. Nevadilo mi to. Načančané kytičky a holčičí růžová u soudu nevyhrávaly.

Stůl jsem měla zaplněný shrnutými k případům, všechna pokrytá Browardovými ručně psanými poznámkami. Musela jsem je projít a vložit do textu. Povzdechla jsem si. Takže takový je svět stáží: budu tady dřepět dlouho do noci a zabývat se podřadnou prací, z níž žádné zkušenosti nenačerpám. Paráda. Znovu jsem se naklonila nad stůl a vrátila se k úkolu.

O hodinu později se ozvalo tiché zaklepání na dveře a Todd Appleton strčil dovnitř svoji dokonalou hlavu. „Jdeme do toho baru,“ řekl. „Pořád s tebou počítáme, jestli chceš.“ Vypadal bezstarostně a uvolněně. Pro dnešek už měl hotovo, takže si povolil kravatu.

„Myslím, že si tady ještě nějakou chvíli pobudu,“ odpověděla jsem mu zpoza hromady složek. „Ale díky.“

Přejel pohledem můj plný stůl a přetékájící kartonovou krabici vedle. Úsměv mu rázem povadl. „Dobře... tak někdy jindy.“ Poklepal na futra, potom vycouval a zavřel za sebou dveře.

Promnula jsem si oči a soustředila se na nemovitosti v případě Britley versus Russell, vzrušující soudní bitvu týkající se sporu o práva na vodu v projektu kondominia. Napínák. Alespoň že tu pořád trčel i Broward. Slyšela jsem, jak telefonuje, občas mu zavrzala židle, když vstával, aby mohl přecházet sem a tam. Vsa-dila bych se, že už má v koberci od ustavičného pochodování vyšlapanou cestičku. Zakručelo mi v žaludku. Zítra si rozhodně nezapomenu přibalit večeri. Zatracený Todd i ostatní, kterým naložili jenom tolik, aby pohodlně stihli zaskočit do baru na drink. Za neustávajícího hudrání jsem se pokusila znovu soustředit.

V deset večer mi na dveře zaklepal Broward a vstoupil. Měl povolenu kravatu, zmuchlanou košili a na můj vyčerpaný obličej

shlížel s milým úsměvem. „Pojďme domů, Julie. První den jste toho udělala dost.“

Unaveně jsem mu úsměv opětovala. Měla jsem hlad a byla jsem připravená začít žvýkat poznámkový bloček. Byla jsem si jistá, že se mi zadek přilepil ke kožené židli, a od neustálého psaní mě chytala křeč do rukou. Původně jsem odsud chtěla vyjít jako nezdolný rytíř práva, ale neměla jsem dostatek sil, abych si tu masku udržela. Koneckonců i Broward vypadal vyštaveně.

„Dobře, šéfe,“ řekla jsem, popadla bundu a nasoukala se do ní. „Nebudu se s vámi hádat, protože je to můj první den.“ Zvedla jsem kabelku a následovala ho chodbou. Mávli jsme buclaté hispánské uklízeče, která čekala u vchodu do Browardovy kanceláře vyzbrojená dezinfekčními prostředky a pytlek na odpadky. Usmála se na mě a počkala, dokud neprojdeme, načež se na kancelář vrhla.

„Doprovodím vás k autu,“ řekl Broward – spíš prohlásil, než že by se ptal. „Nemusíte se po garáži pohybovat sama.“ Přikývla jsem, jako že děkuju, a soustředila se, abych únavou neklopýtala.

Nastoupili jsme do výtahu. Prostor kabiny zaplnila tlumená hudba. Snažila jsem se vymyslet cokoli aspoň zdánlivě inteligentního, co bych mohla říct.

Ticho přerušil Broward. „Dneska jsem vás zavalil složkami. Ani jsem vám nedal čas se rozkoukat. Zítra si spolu projdeme kancelář a dám vám základní informace ke všemu, co budete potřebovat vědět. Přespršití týden budu ve Fort Lauderdale, takže chci, abyste tou dobou už byla co nejvíc aklimatizovaná a samostatná.“

„To zní skvěle,“ řekla jsem. Díkybohu, že mě čeká týden normálních pracovních hodin. Ukázala jsem k deset let staré šedé Toyotě Camry, bývalému autu mojí mámy, teď už jednomu z posledních dvou vozů na parkovišti. Ten druhý byl naleštěný černý

lexus, o němž jsem předpokládala, že je jeho. „Tohle je moje,“ řekla jsem tak trochu zbytečně. „Děkuju, že jste mě doprovodil.“ Trapně jsem mu podala ruku a on jí potřásl.

„Uvidíme se zítra, slečno Campellová.“ Broward se usmál a pustil mě.

„Dobrou noc, pane Browarde.“ Přikývla jsem a zamířila k autu.

3. KAPITOLA

Šest ráno přišlo zatraceně brzy. Předchozího dne jsem vyskočila z postele vzrušená ze stáže, ale dneska jsem si musela dvakrát posunout budík, než jsem vůbec zvedla hlavu.

Budík začal vyřvávat potřetí. Sbírala jsem se z postele, abych ho vypnula, načež se ozvalo bouchání na stěnu. „Už je vypnutý!“ zakřičela jsem. Zack, můj vyhulený spolubydlící, přestal mlátit do zdi, zřejmě už opět v polospánku. Měl tu do tří do rána kamarády a vůbec se nesnažili být potichu. Nepochybovala jsem, že v několika následujících měsících si kvůli odlišným spánkovým režimům pěkně vjedeme do vlasů.

Po snídani a sprše jsem ze skříně popadla modré svetrové šaty a přetáhla si je přes hlavu. Kolem pasu jsem si zapnula hnědý pásek, do uší nasadila malé pecky s falešnými diamanty a sáhla po kabelce. Potom jsem se jala zkoumat svoje boty. Všechno to byly sexy lodičky na minimálně sedmicentimetrových podpatcích. Před sebou jsem měla dlouhý pracovní den a právě mi došlo, že potřebuju nové boty a že při příštím nákupu musím dát přednost pohodlí před módními trendy. Prozatím jsem zvolila úžasně kožené a zlaté štkle.

Do kanceláře jsem dorazila v půl osmé. Otevřela jsem těžké teakové dveře, vešla do lobby a kývla na pozdrav Dorothy, pra-staré recepční. „Dobré ráno, slečno Campbelllová,“ zaskřehotala. „Byla jste tu včera dlouho?“ V jejím pobaveném výrazu nebyla ani špetka soucitu.

„Vlastně ani ne,“ odpověděla jsem žoviálně. Zazubila se na mě, čímž se její vrásky ještě prohloubily.

„Hezký den,“ slyšela jsem ji volat, ale to už jsem otevírala dveře na schodiště a mířila do čtvrtého patra.

Čtvrté patro – neboli patro moci, jak ho nazývali zaměstnanci – bylo rozdělené do tří křídel, jedno pro každého z partnerů. Clarke s Browardem měli oba po dvou sekretářkách, dvou asistentech a jednom koncipientovi. Brad De Luca byl výjimka, sekretářky měl čtyři a asistenty tři. Pamatovala jsem si z úvodního zaškolení, že si bere oproti ostatním právníkům, včetně partnerů, dvojnásobný počet případů. Browardovy sekretářky se jmenovaly Sheila a Beverly a soudě podle jejich prázdných stolů, žádná z nich nechodila do práce před osmou.

Když jsem procházela kolem zavřených dveří do Browardovy kanceláře, všimla jsem si, že už je uvnitř a telefonuje. Mávla jsem na něho přes sklo a vešla do vlastní kanceláře. U dveří jsem odložila kabelku, zapnula si na mobilu tichý režim a začala se prokoušávat hromadou složek na stole. Byla jsem v polovině prvního shrnutí, když se Broward objevil ve dveřích.

„Dobré ráno,“ pozdravil roztěkaně.

„Dobré ráno.“

„Udělala jste kávu?“ Jeho otázka mě přinutila vzhlednout od počítače.

„Kávu?“ zarazila jsem se. *Copak k mým povinnostem patří i nosit Browardovi kafe?*

„Ano, kuchyň s konvicemi na kávu je ve třetím patře. Omlouvám se, že jsem vás pořádně neprovedl, ale myslel jsem si, že vám všechno ukázali při nástupu.“ V jeho kanceláři se rozezvonil telefon. Ohlédl se na mě plný očekávání.

„Jistě, hned to zařídím.“ Rychle jsem se postavila a uhladila si šaty. Zmizel a já jsem ho o pár vteřin později slyšela zdvihat telefon.

Káva. Dobře, to zvládnou. A Trevor s Toddem taky vaří zatracenou kávu?

Bez větších problémů jsem ve třetím patře našla kuchyni, kde jsem zůstala civět na soupravu naleštěných kovových konvic. U nás doma kávu nepijeme. Nikdy jsem neměla potřebu upínat se ke kofeinovým návykům a ke kávě jsem se chovala jako k cigaretám, drogám a – do devatenácti – sexu. Držela jsem se od nich dál. Co se přípravy kávy týče, byla jsem tudíž vzdělaná asi jako nemluvně.

Možná bych měla přiznat porážku a poprosit prastarou Dorothy o pomoc? Ani náhodou. Začala jsem otevírat šuplíky a doufala, že třeba k nějakému překapávači najdu návod.

Zadek mi zachránila malá zaoblená žena s ježatými červenými vlasy a v mikině s nápisem „Miluju svého labradoodla“. Jízlivě jsem si pomyslela, jestli se mikina počítá jako dress code, ale potom mě profackovalo podvědomí. Darovanému koni na labradoodly nehleď.

„Dobré ráno!“ zašvitořila šťastně milovnice psů, prochvátala kolem mě a uložila si do lednice oranžové a modře puntíkovanou krabičku s obědem.

„Ahoj!“ vypálila jsem nadšeně. Pravděpodobně až moc nadšeně. Zaraženě se na mě usmála a zamířila ke dřezu, kde si začala mýt ruce.

Zahnala jsem neznámou do rohu. „Já jsem Julie,“ řekla jsem. „Dneska jsem tady druhý den a Broward mě poprosil, abych mu udělala kávu, ale já jsem nikdy žádnou nedělala a nemůžu najít ani návod ke kávovaru a nevím, jak má chutnat...“ Došla mi slova i dech, a tak jsem se na ženu už jen zoufale zadívala. *Prosím, měj trochu slitování!*

Zářivě se usmála a chlácholivě mě poplácala po ruce. „Ale to není problém! Sama moc kávu nepiju, ale ukážu ti, jak na to!“

Rozhodně mě obešla, otevřela skříňku a vytáhla nádobu s mletou kávou. „Já to dělám tak, že dám tři čajové lžičky kávy sem a potom doplním nádržku na vodu na osm šáleků.“ Tři čajové lžičky, osm šáleků. To nevypadalo složité.

Držela jsem se jejích instrukcí a brzy jsem měla konvici plnou vodnaté hnědé tekutiny. Nechtělo se mi ji ochutnávat, a tak jsem nalila hrnek Browardovi a do náručí si naskládala jednu z připravených cukřenek, smetánky a lžičku. Opatrně jsem se pohybovala chodbami k výtahu, kde jsem ke stisknutí tlačítka použila loket. Dveře se otevřely a objevil se fešný Todd Appleton. Jeho zářivá pokožka a nadšené „dobré ráno“ svědčily o vydatném celonočním odpočinku. Připojila jsem se k němu ve výtahu a sledovala, jak pohledem putuje od mých nohou až k hrnku a dochucovadlům v rukách. Minimálně čtvrtinu kávy už jsem cestou vybryndala a cítila jsem, jak mi horká tekutina stéká po prstech. Super.

„Děláš kafe pro celý kancl?“ dobíral si mě, když konečně dospěl k obličejí.

„Strašná sranda,“ zpražila jsem ho. „Věděl jsi, že máme vaření kávy v popisu práce? To jsem nikdy dřív nedělala,“ dodala jsem suše.

„Možná ty,“ opětoval palbu. „De Luca má každé ráno k snídani objednaný catering s kávou, ovocem a hromadou pečiva. Dovázejí to v osm,“ zarazil se a podíval se na hodinky. „Proto jsem tu tak brzo. Chtěl jsem si vzít, dokud je všechno čerstvé.“

Výtah cinknul a zastavil se ve čtvrtém patře, dveře se pomalu otevíraly. Todd vystartoval – evidentně ho jeho bezmezně milující matka nenaučila, že dámy mají přednost. Já jsem vystoupila opatrně, protože jsem se ze všech sil snažila udržet zbytek kávy v hrnku. Po třech zatáčkách a předlouhé chodbě jsem se zastavila před Browardovými dveřmi. Jemně jsem do nich strčila nohou.

Cítila jsem, jak mi z francouzského drdolu vyklouzávají pramínky vlasů, zatímco jsem se usilovně snažila postavit hrnek na Browardův stůl s co největší grácií – neúspěšně, protože jsem ho tam spíš hodila. Zrovna telefonoval, probíral něco, co znělo jako problém s životním prostředím, a zvedl prst, aby mi naznačil, že mám zůstat. Vybrala jsem si jedno z těžkých kožených křesel naměřovaných ke stolu a sedla jsem si, než hovor dokončí.

Zatímco řešil dopad čehosi na jakousi naučnou stezku, diskrétně jsem si prohlížela jeho kancelář. Byla zařízená v drsném, bohatě zdobeném mužském stylu jako všechny ostatní kanceláře. Všude se vršily hromady složek a krabice s dalšími složkami lemovaly veškerý volný prostor kolem stěn. Jednu zeď zabíralo půl tuctu kartoték, zatímco pravou stranu místnosti stůl pro šest osob. Byla to velká kancelář, víc než dvojnásobná oproti té mojí, ale to se dalo u partnera právnické společnosti čekat. Konferenční stůl nevypadal, že by se u něho často zasedalo. Každý centimetr pokrývaly stohy papírů se stovkami větších či menších lepíků s poznámkami. Z toho množství práce se mi zatočila hlava. Naivně jsem si představovala, že mě dneska čeká šňůra prachbídných čtrnácti hodin jako včera. Stačilo mi jenom sedět v Browardově kanceláři a už jsem se hroutila pod náporem stresu.

V celé kanceláři byl nejuklizenější jeho stůl. Stály na něm jen tři pořadače. Jeden si otevřel, aby našel složku k případu, který konzultoval po telefonu. Měl tam i velké digitální hodiny, na nichž si bezpochyby hlídal zúčtovatelný čas. Vedle telefonu mu stály dvě zarámované fotky. Seděla jsem k nim ve špatném úhlu, ale předpokládala jsem, že jsou na nich jeho žena a děti. Na těch obrázcích je pravděpodobně vídal nejčastěji. Moje čmouchání přerušil zvuk sluchátka odkládaného do vidlice. Vzhledla jsem k Browardovým modrým očím.

„Nevěděla jsem, jak si ho dáváte, tak jsem přinesla černé,“ řekla jsem a ukázala na obsah keramické nádoby se smetánkami. Postavila jsem se a přišoupla mu hrnek blíž, aby ho měl nadosah.

„Jenom trochu nízkotučné smetany a sladidlo,“ řekl, postavil se a začal se probírat dochucovadly.

Kolik je „trochu“? Kolik sladidla? Pozorně jsem ho sledovala a všímala si, kolik čeho si přidává do šálku. Prohlížel si barvu kávy o chvílku déle, než co bych definovala jako normální, a pak zřejmě všechny myšlenky pustil z hlavy a zvedl hrnek ke rtům.

Kdybych řekla, že se začal *dávit*, bylo by to příliš silné slovo. Třeba bych to ale mohla popsat, jako že sebou „nechtěně trhl“? Mírně nuceně zamrkal, trpce se zašklebil a lehce se oklepal, nicméně se to snažil zakrýt. Já jsem se na oplátku přidušeně uchechtla a plácla si ruku přes pusu. Zmateně se na mě podíval, snažil se přijít na to, jestli si z něho nedělám srandu. Zatvářil se napůl našťavaně a napůl pobaveně.

„Omlouvám se,“ zalapala jsem po dechu, protože jsem zuby nehty bojovala s absurdně škytavým smíchem, co se mi dral hrdlem. „Já kávu nepiju. Ani jsem ji nikdy nedělala. Trochu jsem s tím dole bojovala, ale potom byl někdo tak hodný a ukázal mi, jak na to...“ Hlas se mi vytratil, protože mě přešla touha se rozesmát a nahradilo ji zoufalství. „Je... hrozná?“ zašeptala jsem.

„Tak trochu,“ přiznal Broward, ale pomalu se mu rty zkroutily do úsměvu. „Ale nemějte obavy. Zítra ráno vám to Sheila ukáže. Teď potřebuju, abyste mi zajela pro jednu složku do společnosti Rothsfield a Merchant. A mohla byste cestou zpátky stavit ve *Starbucks*?“

Horlivě jsem přikývla a tělo mi zaplavila vlna úlevy. Nezlobil se. Ano, vypadala jsem jako nekňuba, ale zdálo se, že je všechno v pořádku.

„Myslím,“ zarískovala jsem, „že panu De Lucovi dovezli snídani. Mohla bych vám z konferenční místnosti přinést kávu od nich?“

Tvář mu potemněla. No... asi raději ne. Řekla jsem něco špatně? „Ne,“ řekl ostře. „Brad to objednává svým sekretářkám, konci-pientům a klientům. My si s jeho lidmi nic nezačínáme, ani si nic nepůjčujeme a od něho očekávám to samé.“ Při pohledu na moji pobledlou tvář ubral na důraznosti. „Promiňte,“ zamumlal. „Možná je ta pravá chvíle, abych vás uvedl do situace.“ Postavil se, zavřel složky na stole a zmáčkl knoflík na telefonu.

Z reproduktoru se ozval profesionální jemný hlas. „Ano, pane Browarde?“ Znělo to jako Sheila, jeho sekretářka. *Proč mu nechystá kávu Sheila?* Vaření kávy přece *vypadá* jako práce pro sekretářku.

„Pro příštích... deset minut budu indisponován. Prosím, nepřepojte mi žádné hovory.“

„Jistě, pane Browarde.“

„Můžete prosím zavřít dveře?“ požádal mě Broward, když se posadil. Rychle jsem přešla ke dveřím a tiše je zavřela, potom jsem se vrátila na místo u stolu. Broward se ve svém křesle zaklonil a poklepal si prstem na bradu, nad něčím dumal, zatímco mě pozoroval. Bojovala jsem s touhou ošit se.

„Dobře, abychom to měli za sebou, vytáhneme kostlivce ze skříně.“ Předklonil se a pevně se mi podíval do očí. Jeho téměř přísný výraz mi připomněl mého otce, když mi uděloval přednášku o důležitosti středoškolské angličtiny. *Jakého kostlivce? To kvů-li té kávě?*

„Brad De Luca,“ začal. „Brad je bezpochyby nejlepší rozvodový advokát tady na jihu. Čeká se na něho přes deset měsíců a mnoho nešťastných manželek prodlužuje manželství z jediného důvodu, a to aby si počkaly a mohl je zastupovat Brad.“ Mluvil věcným, ačkoli mírně zahořklým hlasem. „Brad se v soudní síni chová jako žralok a nemá problém potřísnit její stěny krví. Taký se o svoje klienty velice, velice dobře stará.“

Jeho tón a výraz mi napověděly, že „dobře se starat“ může znamenat víc, než by si člověk myslel. Příkypnutím jsem mu naznačila, že chápu.

„Bezpochyby uslyšíte o každodenních snídaňových dýcháncích, dostane se vám pozvání na pracovní víkend na Bahamách a uslyšíte z jeho křídla na tomto patře zvuky přehnaně bujarých a zbytečných oslav.“ Zadíval se na mě ještě přísněji. „Julie, já si nepřeju, abyste se toho účastnila. Brad vede svoji část firmy takto – a já ji vedu... profesionálněji a efektivněji. Existuje důvod, proč jste k němu nebyla přidělena. Držte se od něj dál.“ Přístupný, přátelský Broward zmizel. V jeho kancelářské židli seděl diktátor, který ke mně promlouval způsobem, kterým by většina lidí kárala neposlušného psa.

Kála jsem se a ani jsem nevěděla proč. „Ano, pane,“ řekla jsem pevně, ale tiše.

„Dobře,“ odpověděl mi razantně. „Teď ke druhému partnerovi, Hugo Clarkovi. Clarke se zabývá trestním právem. Jeho klienti jsou většinou kravatáci bez poskvrnky, ovšem jestliže má případ dostatečnou publicitu, vezme i ty zmazané krví. Je to skvělá studnice vědomostí a našim koncipientům vždycky rád pomůže. Má vnoučka, který tady v kanceláři tráví dost času. Jestli na chodbě narazíte na dvouletáka, to je on.“

Čekala jsem další jako nůž ostrý pohled a varování, že Clarke prodává orgány na černém trhu, ale zdálo se, že to nejhorší máme za sebou a Broward se opět vrátil ke své „skorožoviálnosti“. Proboha, bylo to jako rozhovor s ženou v menopauze.

„Já se téměř výhradně soustředím na obchodní právo – pouze občanské záležitosti. Naše práce sice zahrnuje mnohem méně emocí, ale je úplně stejně vzrušující.“ Jasně. Všichni studenti práv umírají touhou ponořit se do podnikových reforem.

Broward přeletěl další právníky a nastínil mi fakturování a svoje obecná očekávání. Všechny požadavky se zdály opodstat-

něné. Zjistila jsem však, že jsem se sekla, když jsem očekávala pracovní týden o šedesáti hodinách – budu muset uvažovat spíš o sedmdesáti či osmdesáti. Konec našeho rozhovoru mi oznámil tím, že na telefonu zmáčkl čudlík, který ho spojil se Sheilou, a mně naznačil, že mám otevřít dveře.

Reproduktorem ke mně dolehl melodický hlas. „Ano, pane Browarde?“

„Prosím, proveďte Julii po kanceláři. Jane během zaškolení očividně neodvedla dobrou práci. Taky potom zaskočí k Rothsfieldovi pro Dankovu složku, takže jí vysvětlíte kilometrovné a pokladní hotovost.“

„Jistě.“

Vzápětí se Sheila zjevila ve dveřích kanceláře. Hodila se ke svému uhlazenému hlasu – byla to žena přes šedesát v modrém svetru a šedých vlněných kalhotách, šedivé vlasy měla dokonale upravené a kolem krku šňůru perel. Mile se na mě usmála, vyprovodila mě z Browardovy kanceláře a tiše za mnou zavřela dveře.

Provedla mě naším křídlem důkladně a informativně. Potkala jsem asi dvanáct sekretářek, šest asistentů a advokátku Liz Renfieldovou. Kývla jsem na pozdrav dalším koncipientům, když jsme je míjeli, ale nemluvila jsem s nimi. Brzy jsem zjistila, proč Sheila nenosí Browardovi kávu. Když mi podávala klíč od pokladny, extrémně se jí třáslu ruce. Byla docela otevřená, dozvěděla jsem se toho stejně tolik o ní jako o firmě. Pracovala tu dvaadvacet let, tehdy firma patřila jenom Hughu Clarkovi a občas nedávali výplatu, když se jim ten měsíc nedařilo. Než jsme dokončily obchůzku, dozvěděla jsem se, že Liz Renfieldová a Robert Handler kdysi sdíleli víc než jen případ a že nedávno chytili Chrise Hemminga, advokáta zabývajícího se občanskoprávními spory, při zpronevěře a vyrazili ho.

Sheila mě zavedla také na opuštěné schodiště na půdu, kde se skladovaly složky. Na posledním schodu se zastavila a roztřesenou rukou soustředěně vedla klíč k zámku. Poněkud ležérně na mě pohlédla. „Nezmínil se pan Broward o Bradu De Lucovi?“

4. KAPITOLA

Byly jsme se Sheilou samotné v podkrovní místnosti přečpané řadami a řadami krabic plnými složek k případům. Podle mého odhadu tady bylo asi dvacet řad, v každé tak patnáct krabic, vždy po osmi nebo devíti krabicích na sobě. Zářivky na stropě prostor dobře osvětlovaly, ale taky zahřívaly. Světla v kombinaci se Sheilinými otázkami ve mně vzbuzovaly dojem, že jsem u výslechu. *Proč jsou tím chlapem všichni tak posedlí?*

„Ano, Broward – pan Broward – mi vysvětlil, že jejich část kanceláře pracuje trochu jinak než my a že bych si od nich měla držet odstup,“ zamumlala jsem jako školačka odříkávající svoje každodenní povinnosti.

Sheile se při představě drbů zalesklo v očích, ale zároveň mě tím varovala. „Pan Broward byl pravděpodobně příliš slušný na to, aby naplno řekl, že Brad je naprosto nepoučitelný! Koncipientky jsme mu přestali přidělovat před třemi lety, protože jim nedokázal dát pokoj. Kvůli jednomu ze svých... vztahů je rozvedený a vždycky se ho drží nějaká mladice. Je to Ital – a víte, jací jsou.“ Slovo Ital vyslovila, jako kdyby se jednalo o nemocné zvířátko, a mávla rukou, že tím se přece všechno vysvětluje. „Jde o to, že...“ Pohlédla na mě svýma ocelově šedýma očima. „... jste přesně jeho typ. Od Brada De Lucy se musíte držet, co nejdál to půjde.“

Ježíši. Tak *o tohle* jim všem šlo? Že bych se měla stát nejnovější trofejí partnera společnosti? Zaprvé, byla jsem sexuálně stejně promiskuitní přibližně jako... no, asi jako Sheila! Bylo mi

jednadvacet, studovala jsem vysokou a dosud jsem měla celkem dva partnery. Co se studentské terminologie týče, byla jsem prakticky svatá! Zadruhé, není De Lucovi aspoň čtyřicet? *Minimálně* přes pětatřicet určitě. Jak si můžou myslet, že by mě někdo takhle starý přitahoval?

Víc než trochu mě urazilo, že budím dojem, že mám tak nízkou úroveň.

Pevně a sebejistě jsem Sheile pohled oplátila. „Vůbec se nemusíte bát. Věřte mi.“

Její jistota byla evidentně mnohem menší.

5. KAPITOLA

Prohlídku jsme zakončily v poněkud trapné atmosféře, ale o deset minut později jsem už seděla v autě se staženými okýnky a z rádia mi vyřvávala písnička „Whatever“ od *Hot Chelle Rae*. Venku bylo pekelně horko, ale bylo mi to jedno. Potřebovala jsem v autě cítit vítr a hudbu pustit pěkně nahlas, abych ze sebe setřásla splín. Chtěla jsem na stáži působit dojmem inteligentní, tvrdě pracující ženy, ne přihlouplé kočičky, o které si všichni myslí, že ji jistojistě přefikne nějaký zatracený Brad De Luca.

Po návratu do kanceláře jsem sice měla vyčištěnou hlavu, ale pořád jsem byla trochu našťvaná. V jedné ruce jsem nesla Dankovu složku a ve druhé kelímek ze *Starbucks* s kávou, ze které se ještě kouřilo, s nízkotučnou smetanou a sladidlem.

Předala jsem složku Sheile a kávu jsem postavila Browardovi stůl. Měl další hovor a nesoustředěně na mě mávl. Došla jsem do svojí kanceláře a začala tam, kde jsem předchozí noci skončila. Během tří minut se moje dveře rozletěly dokořán a na jednu z židlí se složil Todd Appleton. Vážně? Krucinál, udělám dneska vůbec něco?

Pohlédla jsem na něj přes složku s výrazem, o kterém jsem doufala, že říká: *Nestíhám, co sakra chceš?* „Ano, Todde?“

„Kde jsi celý den byla? Ve východním křídle se děly věci. Máme případ, kdy manželka načapala svého manžela s dcerou jeho šéfa! A pak jsme zjistili...“ Mlel jako kolovrátek a já jsem se začala soustředit na jeho přitažlivé rysy. V duchu jsem se propleskla a mávla na něho.

„Todde, já si nemůžu povídat. Mám moc práce.“ Ukázala jsem na zaplněný stůl.

Rozhlédl se. „Jasně, ale... od rána někde lítáš.“

„Přesně. Právě proto tu toho mám tolik. Musím něco dodělat.“

„Aha.“ Jeho sklíčený výraz mi připomněl jednoho čtyřletého chlapečka, kterého jsem chodila hlídat, když jsem mu musela vysvětlit, že k Vánocům živého malého mimozemšťana pravděpodobně nedostane, i když o něj Santu prosil.

„Promiň, Todde. Jsem pohřbená pod mega vzrušujícími místopřísežnými prohlášeními.“

„Ok, žádný problém. Ale včera večer jsi nám chyběla. Brzy si s námi budeš muset vyjít.“ Zazubil se na mě svým typickým způsobem, podrbl se na hlavě a pak se postavil a shlédl na mě ze svých necelých, avšak stylově oháknutých, sto osmdesáti centimetrů.

Omluvně jsem se na něho usmála a vrátila se ke složkám. Bylo skoro poledne. Už jenom jedenáct nebo dvanáct hodin do konce.

Moje první dva týdny stáže se neuvěřitelně vlekly. Kromě politické situace v kanceláři jsem mnoho praktických zkušeností nenašla, tedy kromě psaní všema deseti a shrnutí místopřísežných prohlášení, což už jsem uměla dřív. Upínala jsem se k nadcházejícímu týdnu, kdy Broward odjede do Fort Lauderdale. Už jsem přinutila Sheilu, aby mi potvrdila, jak to bude s pracovními hodinami.

„Od devíti do pěti,“ slíbila mi s chápavým pohledem. „Tenhle týden toho bylo hodně, že?“ Do hlasu se jí vloudila mateřská obava a já bych ji za projevený soucit nejraději objala. Všichni ostatní v křídle jako by pracovali s nevyčerpatelnou zásobou energie. Tolik by mi to nevadilo, kdybych pořád neslyšela o propařených dnech u našich sousedů.

Východní křídlo mělo vlastní velké dvoukřídle dveře z tmavého ořechového dřeva a kůže. Dovnitř jsem nahlédla jen párkrát, když někdo vcházel nebo vycházel. Jako by se jednalo o super exkluzivní klub, do kterého jsem se nedokázala dostat, takže moje mysl sprádala ohledně světa uvnitř nemožně extravagantní fantazie. Striktně jsem se držela instrukcí – nebo výhrůžek – pana Browarda a vyhýbala jsem se východnímu křídlu a všem jeho „aktivitám“ jako čert kříži, ale z dálky jsem slintala závistí.

Často když jsem kolem dvoukřídlych dveří procházela, jsem zevnitř slyšela hlasitý smích či jiné zvuky. Ve středu pořádali jakousi party. O půl šesté začali z výtahu vycházet číšníci ze špičkové restaurace s tácy s humry a steaky a tlačili před sebou vozíky s horami stříbrného nádobí. Následovalo pět beden vychlazeného šampaňského a luxusní dezerty, které mi už od pohledu podráždily chuťové pohárky. Zpoza dveří byla slyšet tlumená hudba. Basová kytara nám vydržela asi jenom tři minuty, než Broward zakřičel jakousi sprostou nadávkou, rozrazil dveře a odpochoval do De Lucova království. Asi o minutu později se hudba ztlumila a poschodí přestalo melodicky vibrovat. Sheila se na židli zaklonila, aby dohlédla až do mojí kanceláře, a mrkla na mě.

Jestliže se ve východním křídle nepořádala žádná party, po šesté hodině v něm nebyla ani noha. V severním křídle, na Clarkově panství, se většinou pracovalo do půl deváté. My v západním křídle jsme byli noční sovy. Většina Browardových asistentů zůstávala do půl desáté. Já jsem tu tvrdla, dokud neodešel Broward, což bývalo většinou mezi desátou a jedenáctou. Bylo to lepší než manuální práce, přesto mentálně vyčerpávající. Každou noc jsem chodila rovnou domů, osprchovala se, zalezla do postele a usnula, jakmile jsem se hlavou dotkla polštáře. Poslední dva týdny se můj život skládal z jídla, spánku a práce. Položila jsem si hlavu na Sheilino rameno a dramaticky si povzdychla.

„No tak, no tak,“ chlácholila mě a poplácala po rameni. „Slibuju, že si brzy zvykneš.“

První víkend mojí stáže jsem se jenom válela v posteli, jedla kysele gumové medvídky a sledovala filmy s Cameron Diazovou. Soudě podle ubývajících zpráv a příspěvků facebookových přátel jsem se rozhodla, že tenhle týden se musím vrátit do světa živých. Následující pátek večer jsem se dostala domů už v osm hodin a zavolala všem lidem, od kterých jsem měla za poslední dva týdny zmeškaný hovor. Musela jsem sice žádonit o odpuštění a slíbit, že se polepším, ale povedlo se mi nakonec umluvit dvě moje nejbližší kamarádky, že si zajdeme na koktejly a mexické jídlo do študáky oblíbené restaurace čtyři bloky od mého domu. Plánovala jsem se ztřískat margaritami a pak se doklopýtat domů – dokonalá oběť sériového vraha lovícího vysokoškolačky, ale mým jednadvacetiletým uším to znělo jako rajská hudba.

O půl desáté jsem se vyšňořená v modrých letních šatech a v botách na pořádném podpatku, s rozpuštěnými vlasy a lehkým mejkapem probíla frontou před barem a procpala se dovnitř. Plet jsem sice měla bledší než obvykle, protože jsem strávila dva týdny zavřená v kanceláři, ale i přesto se za mnou pár hlav otočilo. Spatřila jsem Olivii a Beccu sedět jako na bidýlku u vysokého stolu v rohu. Bar už se plnil a zabralo mi několik minut, než jsem se skrze lidi protlačila až k nim.

„*Hola!*“ pozdravila jsem je nadšeně, obě jsem objala a vylezla si na stoličku. Každá měla před sebou absurdně velkou sklenici margarity s legračním brčkem. Rozhlédla jsem se, jestli neuvidím číšníka. Brzy se dostavil, zběžně přelétl pohledem můj řidičák a zmizel, aby nám přinesl *queso* a chipsy.

Becca dlouho nečekala a pustila se do mě. „Jako vážně?“ vyletěla a dělala, že se dívá na hodinky. „Už jsme tě skoro dva týdny